

# Roma stadfester synet – tallet sju

## *Den siste strid: Romas symbolikk i adventistisk profeti og nådetidens avslutning*

Jeff Pippenger

2024-08-17

Vi betrakter seks historiske linjer innen adventismens historie der stridigheter om symbolet på Roma var spørsmålet. Vi anvender den metodologien som tilhører senregnet, nemlig «linje på linje» fra «her litt» og «der litt». Vi begynte med å fastslå at den første striden om symbolet på Roma illustrerer den nåværende striden, og derfor understreker at vi nå befinner oss i den siste striden før nådetiden avsluttes.

Alvoret i denne siste striden om Romas symbol blir også fremstilt i Daniel 11, vers 10 til 16, som er et forbilde på den skjulte historien i Daniel 11, vers 40. Historien i vers 40 fører profetistudenten frem til 1989 og Sovjetunionens sammenbrudd, slik dette er fremstilt i vers 10. Det neste verset, vers 41, som identifiserer den snart kommende søndagsloven i De forente stater, har sitt forbilde i vers 16. Inspirasjonen har fastslått at det som var forseglet, var «den delen av Daniels bok som angikk de siste dager».

1989 fram til søndagsloven er den forseglede delen av de siste dager, og dette er fremstilt som et forbilde i vers ti til og med seksten. Det er derfor kunnskapsøkningen som leder fram til prøvetidens avslutning for syvendedagsadventistene, for adventismens prøvetid i De forente stater er avsluttet ved søndagsloven. I vers ti til og med seksten finner vi vers fjorten, som identifiserer at det er «røverne» av Guds folk som stadfester synet.

Derfor er den millerittiske striden som er framstilt på pionerkartet fra 1843, den første striden fra Roma i adventismens historie. Det faktum at nøyaktig den samme striden igjen har oppstått, viser enhver som ønsker å se, at Jesus, som Alfa og Omega, alltid illustrerer enden ved begynnelsen. Den nåværende striden er den endelige striden som sikter de kloke og de dårlige jomfruene.

Helliggjort profetisk logikk lærer at de hundre og førtifire tusen kommer inn i fullkommen enhet før deres nådetid avsluttes ved den snart kommende søndagsloven. Den rensende ild fra Malakis Paktens Budbærer renser nå levittene som gull og sølv. Skittbørstemannen renser nå sitt treskegulv med sannhetens ord.

«Hans kasteskovl er i hans hånd, og han skal rense sin treskeplass til bunns og samle sin hvete i låven.» Matteus 3:12. Dette var en av renselsens tider. Ved sannhetens ord ble agnene skilt fra hveten. Fordi de var for forfengelige og selvrettferdige til å ta imot irettesettelse, for verdslig sinnede til å godta et liv i ydmykhet, vendte mange seg bort fra Jesus. Mange gjør fremdeles det samme. Sjeler blir prøvet i dag, slik disse disiplene ble det i synagogen i Kapernaum. Når sannheten bringes hjem til hjertet, ser de at deres liv ikke er i samsvar med Guds vilje. De ser behovet for en fullstendig forandring i seg selv; men de er ikke villige til å ta opp det selvfornektende arbeidet. Derfor blir de vrede når deres synder blir avdekket. De går bort

forarget, slik disiplene forlot Jesus, mens de murret: «Dette er harde ord; hvem kan høre dem?» Alfa og Omega, 392.

Det forhold at de første seksten versene er begynnelsen på Daniels siste profeti, og at disse versene stemmer overens med de siste seks versene i kapitlet, viser at Alfa og Omega bruker versene i begynnelsen til å fullbyrde den endelige adskillelsen mellom de vise og de ugudelige, slik dette fremstilles ved Daniel i kapittel tolv, og som nå finner sted.

Et tredje vitnesbyrd om stridens alvorlige karakter er det faktum at inspirasjonen, gjennom Søster Whites skrifter, klart stadfester pionerkartet fra 1843, som fremstiller striden om Roma i vers fjorten. Striden ved begynnelsen representerer striden ved avslutningen, og den inspirerte stadfestelsen av millerittenes forståelse av vers fjortens «røvere av ditt folk» betyr at dersom denne grunnleggende sannheten forkastes, er det samtidig en forkastelse av Profetiens Ånds autoritet. I samsvar med de to foregående vitnesbyrdene, som understreker at denne striden finner sted like før nådetiden avsluttes, er vissheten at den siste, eller endelige, forførelse for dem som bekjenner å opprettholde Profetiens Ånd, er en forkastelse av Profetiens Ånd.

«Satan er ... stadig opptatt av å trenge inn det falske—for å lede bort fra sannheten. Satans aller siste bedrag vil være å gjøre Guds Ånds vitnesbyrd uten virkning. «Uten åpenbaring blir folket tøylesløst» (Ordspråkene 29:18). Satan vil arbeide listig, på ulike måter og gjennom forskjellige redskaper, for å rukke ved Guds folks rests tillit til det sanne vitnesbyrd.»

«Det vil bli opptent et hat mot Vitnesbyrdene som er satanisk. Satans virksomhet vil være å rukke menighetenes tro på dem, av denne grunn: Satan kan ikke ha en så fri bane for å innføre sine bedrag og binde sjeler fast i sine villfarelser dersom advarslene og irettesettelsene og rådene fra Guds Ånd blir aktet på.» Selected Messages, bok 1, 48.

Å sette ut av kraft, eller forkaste autoriteten til «Guds Ånds vitnesbyrd» gjennom Ellen Whites skrifter, er «Satans aller siste bedrag». Søster White skrev at hun ble «vist» at «1843-kartet var ledet av Herrens hånd og ikke skulle forandres». Det foregående avsnittet knytter direkte forkastelsen av Profetiens Ånds autoritet til synet om de siste dager, for alle profetene taler mest direkte om de siste dager. Derfor, når Daniel i vers fjorten sier at «røverne» stadfester synet, er det Salomos syn i Ordspråkene 29,18 det siktes til, hvor det står at de som ikke har synet, «går til grunne», og ordet «går til grunne» betyr «å bli gjort naken».

«Gå fortapt» betegner derfor at de som i de siste dager bekjenner å opprettholde Profetiens Ånd, men som forkaster den myndighet som der er representert, blir nakne og går fortapt, hvilket er en beskrivelse av laodikeerne, som er «elendige og ynkelige og fattige og blinde og nakne». De blir rådet til å kjøpe «hvite klær, så du kan kle deg med dem, og skammen ved din nakenhet ikke skal synes». Dersom de nekter å ta imot rådet, blir de utspydd av Herrens munn.

Slik finner vi enda et vitnesbyrd om at denne nakenhet blir åpenbart like før nådetiden avsluttes. Ved den snart kommende søndagsloven vil disse nakne sjeler motta dyrets merke idet de blir omstyrtet, slik det fremstilles i vers førtien i Daniel elleve. Grunnen til at de vil bli omstyrtet, er at de forkastet Ånden i profetis autoritet, som stadfester pionerkartet fra 1843, hvilket representerer adventismens grunnvoller, og innbefatter «nøkkelen» som stadfester synet med identifikasjonen av

at Roma er den makten som er fremstilt som «røverne av ditt folk» i vers fjorten.

«Én ting er sikker: De syvendedagsadventister som stiller seg under Satans banner, vil først oppgi sin tro på de advarsler og irettesettelser som er inneholdt i vitnesbyrdene fra Guds Ånd.»

Kallet til større innvielse og helligere tjeneste blir gitt, og vil fortsette å bli gitt. Noen som nå gir uttrykk for Satans innskytelser, vil komme til sans og samling. Det finnes dem i viktige tillitsstillinger som ikke forstår sannheten for denne tid. Til dem må budskapet gis. Dersom de tar imot det, vil Kristus ta imot dem og gjøre dem til medarbeidere med seg. Men dersom de nekter å høre budskapet, vil de stille seg under mørkets fyrstes svarte banner.

«Jeg er blitt pålagt å si at den dyrebare sannhet for denne tid åpner seg mer og mer klart for menneskesinnene. I en særlig forstand skal menn og kvinner ete Kristi kjød og drikke hans blod. Det vil skje en utvikling av forståelsen, for sannheten er i stand til stadig utvidelse. Sannhetens guddommelige opphavsmann vil tre inn i nærmere og stadig nærmere samfunn med dem som går fremad for å kjenne ham. Når Guds folk mottar hans ord som himmelens brød, skal de vite at hans fremganger er forberedt som morgenrøden. De vil motta åndelig styrke, slik legemet mottar fysisk styrke når føde fortæres.» Spalding and Magan, 305, 306.

I vår siste artikkel fastslo vi at Uriah Smith var forkjemperen for opprøret i 1863, for det var han som introduserte det forfalskede 1863-diagrammet. Diagrammet han fremstilte i 1863, fjernet de sju tider i Tredje Mosebok tjueseks fra laodikeisk adventismes profetiske budskap, og markerte således begynnelsen på den gradvise nedrivningen av grunnvollene, og også begynnelsen på oppbyggingen av den forfalskede laodikeiske adventistiske grunnvollen, som er bygget på sand. Senere i adventismens historie bar hans private tolkning av kongen i nord fruktene av hans profetiske modell, idet mennesker flyktet fra menigheten.

Vokt dere for falske profeter, som kommer til dere i saueklær, men innvortes er de glupende ulver. På deres frukter skal dere kjenne dem. Plukker en druer av tornebusker eller fiken av tistler? Slik bærer hvert godt tre god frukt, men et dårlig tre bærer dårlig frukt. Et godt tre kan ikke bære dårlig frukt, heller ikke kan et dårlig tre bære god frukt. Hvert tre som ikke bærer god frukt, blir hogd ned og kastet på ilden. Derfor skal dere kjenne dem på deres frukter. Ikke enhver som sier til meg: Herre, Herre! skal komme inn i himlenes rike, men den som gjør min Fars vilje, han som er i himlene. Mange skal si til meg på den dag: Herre, Herre! har vi ikke profetert i ditt navn? og i ditt navn drevet ut onde ånder? og i ditt navn gjort mange kraftige gjerninger? Og da skal jeg bekjenne for dem: Jeg har aldri kjent dere; vik bort fra meg, dere som gjør urett. Derfor, hver den som hører disse mine ord og gjør etter dem, ham vil jeg ligne med en vis mann, som bygde sitt hus på klippen. Og regnet styrtet ned, og flommene kom, og vindene blåste og slo mot det huset; men det falt ikke, for det var grunnlagt på klippen. Og hver den som hører disse mine ord og ikke gjør etter dem, skal lignede med en dåre, som bygde sitt hus på sanden. Og regnet styrtet ned, og flommene kom, og vindene blåste og slo mot det huset; og det falt, og dets fall var stort. Matteus 7:15–27.

Ledelsen i den laodikeiske syvendedagsadventismen ble satt til side i 1989, like sikkert som ledelsen i den jødiske menighet ble satt til side ved Kristi fødsel.

«Menneskene vet det ikke, men budskapet fyller himmelen med jubel. Med en dypere og ømmere interesse blir de hellige vesener fra lysets verden dratt mot jorden. Hele verden er lysere ved Hans nærvær. Over høydene ved Betlehem er en utallig skare av engler samlet. De venter på signalet om å forkynne det glade budskap for verden. Hadde lederne i Israel vært tro mot det som var betrodd dem, kunne de ha fått del i gleden ved å forkynne Jesu fødsel. Men nå blir de forbigått.»

«Gud erklærer: 'Jeg vil øse vann over den tørste og strømmer over det tørre land.' 'For de oppriktige går lys opp i mørket.' Jesaja 44:3; Salme 112:4. For dem som søker etter lys, og som tar imot det med glede, skal de klare stråler fra Guds trone skinne.» Slektenes håp, 47.

Endens tid i Kristi linje var hans fødsel, og det var da at det budskap som skulle prøve den generasjonen, ble åpnet. 1989 var endens tid for de kandidater som er kalt til å være blant de hundre og førtifire tusen. Uriah Smiths profetiske modell forkastet de grunnleggende sannheter som er fremstilt på 1843-kartet. Disse sannhetene var «Klippen».

«Advarselen er kommet: Intet må tillates å komme inn som vil forstyrre selve grunnvollen for den tro som vi har bygget på helt siden budskapet kom i 1842, 1843 og 1844. Jeg var i dette budskapet, og helt siden den tid har jeg stått fram for verden, tro mot det lys som Gud har gitt oss. Vi har ikke til hensikt å flytte våre føtter bort fra den plattform de ble satt på, idet vi dag for dag søkte Herren i alvorlig bønn og søkte etter lys. Tror dere at jeg kunne oppgi det lys som Gud har gitt meg? Det skal være som Evighetens Klippe. Det har ledet meg helt siden det ble gitt.» Review and Herald, 14. april 1903.

Den 11. september 2001 begynte siste regn å falle som et lett dryss idet vindene, som representerer islam i det tredje ve, ble sluppet løs, og Patriot Act markerte en overgang fra engelsk til romersk lov og kunngjorde profetisk at pavemaktens flom hadde begynt å strømme. Den endelige prøvingsprosessen for den laodikeiske adventismes hus begynte, og «regnet skylte ned, og flommene kom, og vindene blåste og slo mot det huset; og det falt: og dets fall var stort».

Budskapet som den mektige engelen kunngjorde på den tiden, fastslo at alle folkeslag hadde drukket Babylons vin, og den forfalskede metodikken til det pavelige Roma og det frafalne protestantismen, som gradvis hadde blitt tatt i bruk siden opprøret i 1863, blir fremstilt ved Babylons vin (lære).

Og etter dette så jeg en annen engel stige ned fra himmelen; han hadde stor makt, og jorden ble opplyst av hans herlighet. Og han ropte med høy røst og sa: Falt, falt er Babylon, den store, og er blitt et tilholdssted for demoner og et fangested for hver uren ånd og et bur for hver uren og avskyelig fugl. For alle folkeslag har drukket av hennes horebudsaps vredes vin, og jordens konger har drevet hor med henne, og jordens kjøpmenn er blitt rike ved overfloden av hennes vellyster. Åpenbaringen 18:1–3.

Ved skuffelsen den 18. juli 2020 var prøvelsesprosessen for den laodikeiske syvendedagsadventistkirken over, og prøvelsesprosessen for dem som var kandidatene til å være blant de hundre og førtifire tusen, begynte. Da Mikael begynte å vekke disse kandidatene i juli 2023, ble budskapet, fremstilt som olje i adventismens lignelse, igjen avforseglet. Enten etter 11.

september 2001 eller etter juli 2023, fant det sted en utgytelse av oljen, og budskapet som ble avforseglet i juli 2023, er, når det er fullt utviklet, lignelsens midnattsropsbudskap.

Den begynner i prøvelsestiden som budskapet til de vise og dårlige jomfruene, men sveller opp til høyrøstbudskapet. Dette budskapet kommer ved den snart kommende søndagsloven, og når det kommer, kaller den andre røsten i Åpenbaringen kapittel atten Guds andre hjord ut av Babylon.

Og jeg hørte en annen røst fra himmelen si: Gå ut fra henne, mitt folk, for at dere ikke skal ha del i hennes synder, og for at dere ikke skal få del i hennes plager. For hennes synder har nådd opp til himmelen, og Gud har mintes hennes misgjerninger. Åpenbaringen 18:4, 5.

Den første røsten i vers én til tre kunngjorde ankomsten av en prøvelsestid, og da begynte utgytelsen av sildigregnet. Den andre røsten angir slutten på den prøvelsestiden og kunngjør prøvelsestiden for Guds andre hjord, som fremdeles er i Babylon.

«Slik blir det i det siste verk til advarsel for verden gitt to atskilte kall til menighetene. Den andre engels budskap lyder: 'Falt, falt er Babylon, den store by, fordi hun har gitt alle folkeslag å drikke av sin horedoms vredes vin.' Og i det høye rop i den tredje engels budskap høres en røst fra himmelen som sier: 'Gå ut fra henne, mitt folk.'» Review and Herald, 6. desember 1892.

Det er under Den Hellige Ånds utgytelse at Paulus' sterke villfarelse i 2 Tessalonikerbrev blir fullbyrdet. Enten det var prøvelsen av den laodikeiske syvendedags adventistkirken som begynte 11. september 2001, eller prøvelsen av jomfruene som opplevde skuffelsen 18. juli 2020, skjer prøvelsen under en utgytelse av Den Hellige Ånd. Denne utgytelsen representerer et prøvende budskap.

«De salvede som står hos all jordens Herre, innehar den stilling som en gang ble gitt Satan som dekkende kjerub. Ved de hellige vesener som omgir hans trone, opprettholder Herren en stadig forbindelse med jordens innbyggere. Den gylne olje representerer den nåde hvorved Gud holder de troendes lamper forsynt, så de ikke skal blafre og slukne. Dersom det ikke var slik at denne hellige olje blir utøst fra himmelen i budskapene fra Guds Ånd, ville det ondes makter ha fullstendig herredømme over menneskene.»

«Gud blir vanæret når vi ikke mottar de budskapene han sender oss. Slik avslår vi den gylne oljen som han vil utøse i våre sjeler for å bli formidlet til dem som er i mørket. Når ropet lyder: «Se, brudgommen kommer; gå ut for å møte ham», vil de som ikke har mottatt den hellige oljen, som ikke har næret Kristi nåde i sine hjerter, erfare, lik de dårlige jomfruene, at de ikke er rede til å møte sin Herre. De har ikke i seg selv makt til å skaffe oljen, og deres liv går til grunne. Men dersom det bes om Guds Hellige Ånd, dersom vi bønnfaller slik Moses gjorde: «La meg få se din herlighet», da vil Guds kjærlighet bli utøst i våre hjerter. Gjennom de gylne rørene vil den gylne oljen bli meddelt oss. «Ikke ved makt og ikke ved kraft, men ved min Ånd, sier Herren, hærskares Gud.» Ved å motta de klare strålene fra Rettferdighetens Sol skinner Guds barn som lys i verden.» Review and Herald, 20. juli 1897.

Beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen begynte den 11. september 2001, og den representerer to prøvetider. Den første er den endelige prøven for den laodikeiske syvendedags

adventistkirke, og den andre gjelder dem som er gjenstandene for lignelsen om de ti jomfruer. For å være enten en klok eller en dåre jomfru, kreves det at alle jomfruer gjennomgår en ventetid.

I millerittisk historie begynte ventetiden med den annen engels ankomst, som inntraff ved den første skuffelsen. På det tidspunkt ble protestantene, som var Guds tidligere pakts utvalgte folk, gått forbi. Den 18. juli 2020 ble det tidligere pakts utvalgte folk gått forbi, og prøvelsesprosessen som fant sted i ventetiden i millerittisk historie begynte å bli gjentatt. Midnattropets budskap ble da utviklet i millerittisk historie, slik det nå for tiden blir utviklet. Da det fullt ut kom til Exeter-leirmøtet, ble det åpenbart hvem som hadde budskapet (olje), og hvem som ikke hadde det. Det tidligere pakts utvalgte folk i begge historiene er de første som blir prøvet og gått forbi.

«‘Et nytt hjerte vil jeg gi dere, og en ny ånd vil jeg legge i deres indre.’ Jeg tror av hele mitt hjerte at Guds Ånd blir trukket tilbake fra verden, og de som har hatt stort lys og store anledninger og ikke har gjort bruk av dem, vil være de første som blir forlatt. De har bedrøvet Guds Ånd bort. Satans nåværende virksomhet med å påvirke hjerter, og menigheter og nasjoner, burde forskrekke enhver profetistudent. Enden er nær. La våre menigheter reise seg. La Guds omvendende kraft bli erfart i de enkelte medlemmenes hjerte, og da skal vi se Guds Ånds dype bevegelse. Bare syndstilgivelse er ikke det eneste resultatet av Jesu død. Han brakte det uendelige offer, ikke bare for at synden kunne bli fjernet, men for at menneskenaturen kunne bli gjenopprettet, forskjønnet på ny, gjenoppbygget fra sine ruiner og gjort skikket for Guds nærvær.» Selected Messages, bok 3, 154.

I begge prøvetider er det slik at de som forkastet budskapet som er avforseglet, rammes av den kraftige villfarelsen Paulus omtaler.

«Det er en fryktelig ting å behandle den sannhet lett som har overbevist vår forstand og rørt ved våre hjerter. Vi kan ikke ustraffet forkaste de advarsler som Gud i sin barmhjertighet sender oss. Et budskap ble sendt fra himmelen til verden på Noahs tid, og menneskenes frelse avhang av den måte de behandlet dette budskap på. Fordi de forkastet advarselen, ble Guds Ånd trukket tilbake fra den syndige slekt, og de omkom i flommens vann. På Abrahams tid opphørte barmhjertigheten å tale inntrengende til de skyldige innbyggerne i Sodoma, og alle unntatt Lot med hans hustru og to døtre ble fortært av ilden som ble sendt ned fra himmelen. Slik også i Kristi dager. Guds Sønn erklærte til den vantro slekt av jøder: ‘Deres hus skal bli latt øde tilbake til dere.’ Idet den samme uendelige makt skuer ned mot de siste dager, erklærer den om dem som ‘tok ikke imot kjærlighet til sannheten, så de kunne bli frelst,’: ‘Derfor skal Gud sende dem kraftig villfarelse, så de tror løgnen, for at de alle skal bli dømt som ikke trodde sannheten, men hadde behag i urettferdigheten.’ Etter som de forkaster Hans ords lære, trekker Gud sin Ånd tilbake og overlater dem til de bedrag som de elsker.» Early Writings, 46.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.